

Sygn. akt II Ca 1116/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Mariusz Broda (spr.)**

Sędziowie: **SSO Teresa Kołbuc**

SSR (del.) Anna Pniewska

Protokolant: st. prot. sąd. Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2015 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa D. B.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju

z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. I C 126/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) w ten sposób, że zasądza od Powiatu (...) na rzecz D. B. dalszą kwotę 75 (siedemdziesiąt pięć) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od Powiatu (...) na rzecz D. B. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1116/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju zasądził od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powoda D. B. kwotę 425 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w powód zarejestrował w Starostwie Powiatowym B.w 2005 r. dwa samochody o nr rej (...)przysiężone z zagranicy z terytorium (...)i dwukrotnie uiścił opłaty rejestracyjne i ewidencyjne, w kwotach po 625 zł, w skład w których każdorazowo wchodziła opłata za wydanie karty pojazdu w wysokości 500 zł.

W ocenie tego Sądu powództwo o zwrot opłaty za wydanie karty pojazdu zasługuje na częściowe uwzględnienie w świetle art. 410 §2 k.c. Sąd wskazał, że w dacie uiszczenia opłaty za kartę pojazdu obowiązywał wadliwy przepis Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. , który był niezgodny z Konstytucją i

jako taki nie może być stosowany. Powyższe oznacza, że odpadła przyczyna świadczenia co do uiszczonej przez powoda kwoty 425 zł za kartę pojazdu stanowiącej różnicę pomiędzy zawyżoną kwotą wynikającą z niezgodnego Konstytucją RP Rozporządzenia, a kwotą odpowiadającą faktycznym kosztom wytworzenia karty pojazdu określonym w Rozporządzeniu z dnia 28 marca 2006 r. Mając na uwadze podniesione okoliczności Sąd zasądził od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powoda kwotę 425 zł jako różnicę pomiędzy wysokością uiszczoną przez powoda opłaty za wydanie karty pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) a wysokością prawidłowo ustalonej opłaty za wydanie karty, odpowiadającej kosztom druku i dystrybucji (500 zł – 75 zł = 425 zł), wskazując, że co do roszczenia obejmującego zwrot opłaty uiszczonej w dniu 24 lutego 2015 r. za ten pojazd, nie upłynął jeszcze dziesięcioletni termin przedawnienia.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając go w części tj. co do kwoty 75 zł.

Zarzucał naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię przepisu art. 90 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. 2004 Nr 90 poz.864/2) zwanego dalej WE w zw. z art. 410 §2 k.c. poprzez przyjęcie, że wadliwy przepis § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. określający wysokość opłaty za kartę pojazdu, pobieranej przy rejestracji pojazdu sprowadzanego z krajów UE na terenie RP, był wadliwy tylko w części i że opłata ta tylko częściowo pobrana była bez podstawy prawnej, zatem tylko w części stanowiła nienależne świadczenie, w konsekwencji powinna być zwrócona tylko w kwocie 425 zł od karty pojazdu, a nie w pełnej wysokości 500 zł, a w rezultacie uwzględnienie przez Sąd I instancji części roszczenia, tj. kwoty 425 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie powództwa w części t.j. w kwocie 75 zł i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II Instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. Nie zgadza się jedynie z argumentacją prawną tego Sądu co do tego, że powodowi nie przysługuje zwrot opłaty za wydanie karty pojazdu ustalonej przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) w pełnej wysokości. W sprawie zgodności § 1 ust. 1 rozporządzenia z 2003 r. z prawem unijnym wypowiedział się Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 r., C-134/07 (Dz.U. UE C 64, poz. 15) orzekł, że art. 90 akapit pierwszy TWE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on opłacie, takiej jak przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, która w praktyce jest nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Sąd krajowy nie może dokonać odmiennej interpretacji przepisów prawa wspólnot europejskich, niż wykładnia tych przepisów dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości UE. Orzekając o niezgodności normy prawa wewnętrznego z prawem wspólnotowym sąd krajowy nie może samodzielnie oznaczyć jej granic, w szczególności nie może kierować się również ograniczeniem zastosowanym przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 17.01.2006 r. odraczającym utratę mocy obowiązującej § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28.07.2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu do 01.05.2006 r., ponieważ jedynie Trybunał Sprawiedliwości UE mógłby ograniczyć w czasie skutki prawne niezgodności prawa krajowego z prawem wspólnot europejskich. Od chwili przystąpienia Polski do Unii Europejskiej 1.05.2004 r. traktaty założycielskie Wspólnot Europejskich obowiązują na terenie Polski i powinny być bezpośrednio stosowane przez sądy powszechne, mając pozycję zwierzchnią w stosunku do ustawodawstwa wewnątrz krajowego.

W świetle powyższego, § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28.07.2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, jako sprzeczny z art. 90 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, nie może znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia SN z dnia 2 czerwca 2010r. w sprawie III CZP 37/10 wskazał, że postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 10 grudnia 2007 r. ma charakter retrospektywny i odnosi się do pełnej opłaty pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z 2003 r. i z 2006 r. Trybunał uznał bowiem za sprzeczną z prawem unijnym opłatę nakładaną w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego w sytuacji, w której opłata taka nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Cecha bezprawności odnosi się zatem do pełnej wysokości tej opłaty.

Sąd Najwyższy rozróżnił jednak sytuację gdy powód wywodzi swoje roszczenie wynikające z naruszenia prawa unijnego (tu art. 90 TWE) na podstawie przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej, od sytuacji gdy opiera swoje roszczenie, jak w niniejszym przypadku, na przepisach normujących nienależne świadczenie, będące postacią bezpodstawnego wzbogacenia (art.405 k.c. i nast.). Na podstawie tych przepisów zwrotowi podlegać będzie wartość wzbogacenia ograniczona do wysokości doznanego uszczerbku albo uzyskanej przez wzbogaconego korzyści. Wartość ta jest ograniczona wartością tego, co ubyło z majątku zubożonego i wartością tego, co powiększyło majątek wzbogaconego. Skoro powód otrzymał kartę pojazdu wymaganą przepisami prawa o ruchu drogowym, to osiągnął korzyść równą wartości tej karty, a odpowiednio wzbogacenie po stronie pozwanej winno być zmniejszone o koszty wydania tej karty. Celem opłaty jest bowiem zrekompensowanie poniesionych przez organ rejestrujący pojazd kosztów wytworzenia i wydania karty. Uwzględnić winna ona rzeczywiste koszty związane z drukiem i dystrybucją karty (art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym). Pozwany w świetle zakwestionowania przez powoda kwoty 75 zł nie wykazał, by stanowiła ona rzeczywiste koszty związane z wydaniem i wydrukowaniem karty pojazdu, a zatem by co do tej kwoty nastąpiło po jego stronie zubożenie i nie został również w tym zakresie bezpodstawnie wzbogacony.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) w ten sposób, że zasądził od Powiatu (...) na rzecz D. B. kwotę 75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2015r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Złożyła się na nie opłata od apelacji (30zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (60 z) ustalone na podstawie §6 pkt 1 w zw. z §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.)

SSO Teresa Kołbuc SSO Mariusz Broda SSR (del) Anna Pniewska